

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Pavla Molka a Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **VÍTKOVICE Doprava, a.s.**, se sídlem 1. máje 3302/102a, Ostrava, zast. JUDr. Rostislavem Dolečkem, advokátem se sídlem Seifertova 823/9, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ostravská dopravní společnost, a.s.**, se sídlem U Tiskárny 616/9, Ostrava, zast. Mgr. Lucíí Nečáskovou, advokátkou se sídlem Na Příkopě 859/22, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2013, čj. 17/2013-130-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2015, čj. 11 A 50/2013 - 64,

takto:

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) včasou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž městský soud zamítl jako nedůvodnou jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2013, čj. 17/2013-130-SPR/3. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Drážního úřadu ze dne 5. 10. 2012, čj. DUCR-48883/12/Pt, kterým byla osobě zúčastněné na řízení rozšířena jí dříve udělená licence k provozování drážní dopravy na vlečku VÍTKOVICE Doprava, a proti opravnému rozhodnutí Drážního úřadu ze dne 23. 10. 2012, čj. DUCR-56635/12/Pt.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Osoba zúčastněná na řízení podala dne 19. 4. 2012 u Drážního úřadu žádost o rozšíření licence udělené dne 16. 3. 2005 k provozování drážní dopravy na vlečku VÍTKOVICE Doprava, vlastněnou stěžovatelem. V žádosti je uvedeno, že doprava bude provozována na železniční dráze – vlečce VÍTKOVICE Doprava. Požadovaný rozsah platnosti licence je specifikován následovně: přístup na kolejiště dolního, horního a západního nádraží vlečky Vítkovice doprava a.s., jakož i na spojovací koleje a kolejiště nutné pro jízdy osoby zúčastněné na řízení uvedenými nádražními, vše v rozsahu nutném pro obsluhu kolejiště vlečky VÍTKOVICE STEEL (nyní EVRAZ); přístup na koleje V2 a OH v rozsahu potřebném pro obsluhu kolejí navazující vlečky VÍTKOVICE STEEL (nyní EVRAZ).

[3] Drážní úřad rozhodnutím ze dne 17. 5. 2012, čj. DUCR-25840/12/Pt, žádosti nevyhověl s odkazem na nesouhlasné stanovisko stěžovatele jako vlastníka dráhy s udělením licence. Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 7. 2012, čj. 112/2012-130-SPR/2, bylo rozhodnutí Drážního úřadu zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Osoba zúčastněná na řízení v podání ze dne 26. 9. 2012 uvedla, že žádá o udělení licence na celou vlečku VÍTKOVICE Doprava.

[4] Drážní úřad svým rozhodnutím ze dne 5. 10. 2012, čj. DUCR-48883/12/Pt, rozhodl o změně licence udělené osobě zúčastněné na řízení dne 16. 3. 2005 tak, že může provozovat drážní dopravu za účelem přepravy věcí na železniční dráze – vlečce VÍTKOVICE Doprava. Platnost licence byla omezena na přístup na kolejiště dolního, horního, západního nádraží vlečky, spojovací koleje a koleje nutné pro jízdy dopravce uvedenými nádražními v rozsahu nutném pro jízdu a obsluhu vlečky VÍTKOVICE STEEL.

[5] Po podání odvolání stěžovatelem vydal Drážní úřad dne 23. 10. 2012 opravné rozhodnutí, kterým rozsah licence doplnil o přístup na koleje V2 a OH v rozsahu potřebném pro obsluhu kolejí navazující vlečky VÍTKOVICE STEEL. Stěžovatel podal odvolání i proti tomuto rozhodnutí.

[6] Žalovaný usnesením ze dne 20. 2. 2013, čj. 17/2013-130-SPR/2, řízení o podaných odvoláních spojil do společného řízení. Téhož dne pak vydal rozhodnutí čj. 17/2013-130-SPR/3, kterým změnil rozhodnutí Drážního úřadu ze dne 5. 10. 2012 tak, že zrušil část výroku omezující rozsah udělené licence na specifikované části vlečky a zrušil také opravné rozhodnutí ze dne 23. 10. 2012. Řízení o odvolání proti opravnému rozhodnutí zastavil. Rozhodnutí ze dne 5. 10. 2012 ve zbytku potvrdil. Důvodem pro tento postup bylo přesvědčení žalovaného, že § 28 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách (dále jen „zákon o dráhách“), nevyžaduje takto konkretizovaný rozsah platnosti licence; navíc jak dokládá podání osoby zúčastněné na řízení ze dne 26. 9. 2012, ta žádala o licenci pro celou vlečku VÍTKOVICE Doprava. Žalovaný měl za to, že se konkrétní podmínky sjednávají až ve smlouvě o provozování drážní dopravy. Platnou licenci bylo možné podle jeho názoru v souladu s praxí drážních správních úřadů rozšířit na základě § 32 zákona o dráhách.

III. Řízení před městským soudem

[7] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2013 žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle něj osoba zúčastněná na řízení žádala o licenci k provozu dopravy na traťovém úseku upřesněném v žádosti o rozšíření licence ze dne 19. 4. 2012, nikoli o přidělení licence na celou vlečku. Drážní úřad postupoval při vyřízení odvolání stěžovatele chybně, neboť místo předložení spisu žalovanému podle § 86

pokračování

zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), vydal opravné rozhodnutí, čímž vznikl nepřehledný výrok rozdělený do dvou rozhodnutí. Stávající licenci nebylo možné rozšířit postupem podle § 32 zákona o dráhách, vztahujícím se pouze na změny licence. Vždy musí být podána žádost o novou licenci podle § 28 zákona o dráhách.

[8] Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K první námitce uvedl, že správní orgán není ohledně rozsahu licence důsledně vázán označením úseku dráhy žadatelem. Správní orgány mají podle § 31 odst. 1 zákona o dráhách oprávnění vymezit podmínky výkonu udělené licence. Žalovaný udělením licence s působností pro vlečku jako celek neporušil § 44 a násl. správního řádu, podle nichž je správní orgán v řízení zahájeném na žádost vázán návrhem účastníka. Žadatel projevil vůli nabýt licenci k celé vlečce ve vyjádření podaném ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Tím fakticky změnil obsah žádosti. Městský soud dále poznamenal, že licence pro účely provozování vlečky působí jako veřejnoprávní povolení, které samo o sobě do soukromých poměrů nijak nezasahuje. K tomu je zapotřebí uzavření smlouvy o provozování drážní dopravy příslušnými subjekty podle § 31 zákona o dráhách. Z § 23 odst. 1 zákona o dráhách vyplývá, že povinnost uzavřít tuto smlouvu má pouze provozovatel celostátní a regionální dráhy. Městský soud se ztotožnil se stěžovatelem v tom, že v daném případě se formálně mělo vést řízení o nové licenci, nikoliv řízení o změně licence podle § 32 zákona o dráhách. V posuzovaném případě osoba zúčastněná na řízení fakticky naplnila podmínky nejen pro změnu licence, ale též pro udělení nové licence stanovené v § 25 až § 28 zákona o dráhách. Zrušení správních rozhodnutí pro tuto vadu by proto představovalo přepjatý právní formalismus. Opravné rozhodnutí Drážního úřadu bylo vydáno v rozporu se zákonem. Tuto vadu však napravil žalovaný, když toto rozhodnutí zrušil. Stěžovatel nikterak nekonkretizoval, jakým způsobem bylo postupem správních orgánů zasaženo do jeho práv.

IV. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[9] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností odkazující na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. Navrhl jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel namítá, že správní orgány byly vázány rozsahem žádosti osoby zúčastněné na řízení. Pokud ta chtěla žádost změnit, měla tak učinit řádným podáním podle § 45 a násl. správního řádu. Vymezení rozsahu žádosti je zásadní z hlediska práv ostatních účastníků správního řízení, kteří se vyjadřují pouze k jasně a určitě vymezenému rozsahu žádosti. Názor městského soudu, že v řízení o udělení licence podle zákona o dráhách není správní orgán vázán žadatelovým označením úseku dráhy, je mylný. Stěžovatel vlastní druhou největší vlečku na území České republiky s desítkami kolejí, proto je nezbytné, aby žadatel u udělení licence zcela jasně vymezil úsek, ve kterém hodlá v budoucnu vlečku užívat. Správní orgány dotvořily obsah žádosti.

[11] Městský soud se podle stěžovatele nevypořádal s námitkou, že vlečka VÍTKOVICE Doprava je kapacitně plně vytížena a jednotliví licencovaní uživatelé plně obsluhují své zákazníky napojené na tuto vlečku.

[12] Podle stěžovatele nelze původní licenci osoby zúčastněné na řízení rozšířit aplikací § 32 zákona o dráhách. Správní řízení se vedlo o žádosti osoby zúčastněné na řízení o změnu licence na drážní dopravu; městský soud však usoudil, že se fakticky jednalo o správní řízení o udělení nové licence. Stěžovatelův názor není přepjatým formalismem, ale požadavkem na postup v souladu s právními předpisy vyžadovaný § 2 odst. 1 správního řádu.

[13] Městský soud neodstranil ani nezákonnost postupu Drážního úřadu při vyřizování stěžovatelova odvolání. Drážní úřad měl jeho odvolání postoupit žalovanému podle § 86 správního řádu, namísto toho sám vydal opravné rozhodnutí. Výsledkem byl nepřehledný výrok rozdělený do dvou rozhodnutí. Žalovaný tento chybný postup odstranil tím, že rozhodl ve společném řízení a jedno rozhodnutí zrušil a druhé změnil. Tím byla porušena ochrana práv a oprávněných zájmů stěžovatele. Odkaz na hospodárnost řízení nemůže obstát.

[14] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že mu není zřejmý praktický význam stěžovatelem navrhovaného postupu, podle něhož měla osoba zúčastněná na řízení namísto změny žádosti podat žádost novou podle § 45 a násl. správního řádu. Jediným výsledkem by bylo prodloužení celého řízení. Takový postup by neměl dopad do práv a povinností stěžovatele. Rozhodování o licenci či její změně je jakýmsi preventivním dohledem nad provozováním drážní dopravy s ohledem na provozní bezpečnost. V průběhu řízení drážní správní úřad hodnotí, zda dopravce splňuje předpoklady pro případné provozování drážní dopravy na dotčené dráze stanovené v § 25 až § 28 zákona o dráhách. Samotným vydáním licence nevzniká jejímu držiteli nárok na uzavření smlouvy o provozování drážní dopravy. Kapacita vlečky, její propustnost a kapacita jejího zabezpečovacího zařízení jsou referenční kritéria, která případně zhodnotí provozovatel vlečky ve smlouvě o provozování drážní dopravy, pokud se rozhodne takovou smlouvu uzavřít. Není na drážním správním úřadě, aby tak činil a případně na základě posouzení těchto kritérií licenci nevydal, neboť to mu zákon o dráhách neukládá. Vydání licence lze odepřít, ale jen pro nesplnění podmínek obsažených v § 25 až § 28 zákona o dráhách, nikoliv z důvodů na straně provozovatele dráhy. Nedostatek kapacity dráhy by řešil její vlastník coby přídělce podle § 34e a § 34f zákona o dráhách. V nynějším správním řízení Drážní úřad postupoval tak, jako kdyby rozhodoval o udělení nové licence, a shromáždil veškeré potřebné podklady. Ve vztahu ke stěžovateli nebylo rozdílu oproti situaci, kdyby osoba zúčastněná na řízení podala žádost o udělení nové licence podle § 28 zákona o dráhách. Stěžovatel neuvádí, která z jeho procesních práv byla konkrétně porušena. To stěžovateli vytkl i městský soud a stěžovatel tento nedostatek ke své škodě nenapravit ani v kasační stížnosti. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[15] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření sdělila, že v návaznosti na udělení licence stěžovatel odmítl uzavřít s osobou zúčastněnou na řízení smlouvu o provozování drážní dopravy na dané vlečce. Dne 8. 9. 2014 Drážní úřad vyhověl její žádosti a schválil konkrétní podmínky smlouvy. V době podání vyjádření probíhalo u žalovaného odvolací řízení. Osoba zúčastněná na řízení v průběhu správního řízení, na které navazuje nynější soudní řízení, doplnila svoji žádost o všechny náležitosti podle § 28 zákona o dráhách. Splnila tím podmínky pro vydání licence zakotvené v § 25 až § 28 téhož zákona. Drážní úřad posoudil její žádost podle jejího skutečného obsahu v souladu s § 38 odst. 1 správního řádu (*pozn. soudu*: jistě míněn § 37 odst. 1 správního řádu). Žalovaný sám jasně uvedl, že dle zavedené praxe je možné na základě § 32 zákona o dráhách povolovat rozšíření licence, pokud jsou doloženy všechny podklady podle § 28 zákona o dráhách. Stěžovatel neuvádí, jak byl tímto postupem zkrácen na svých právech. Zákon o dráhách nikde nestanoví vymezení úseku, ve kterém hodlá žadatel v budoucnu vlečku užívat, jako podmínku udělení licence. To má upravit smlouva o provozování drážní dopravy na dané vlečce. Z podání osoby zúčastněné na řízení ze dne 26. 9. 2012 vyplývalo, že žádala licenci pro celou vlečku VÍTKOVICE Doprava. Souhlas vlastníka vlečky není podmínkou vydání licence a jejím vydáním nemůže dojít k žádnému zásahu do práv vlastníka či provozovatele vlečky. Odpadá tedy právní zájem na tom, aby soud rozhodl o zrušení vydané licence. Žalovaný obě řízení spojil do jednoho v souladu s § 140 správního řádu. Osoba zúčastněná na řízení navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

pokračování

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[16] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Na základě § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Soud přezkoumal napadený rozsudek, přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelem a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před městským soudem neshledal.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou absencí odpovědi městského soudu na stěžovatelovu žalobní námitku, že doprava na vlečce je kapacitně plně vytižena a licencovaní uživatelé plně obsluhují své zákazníky napojené na tuto vlečku. Jedná se tedy o tvrzenou nedostatečnost odůvodnění napadeného rozsudku, spadající pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[18] Stěžovatel v žalobě zmínil otázku vytiženosti vlečky následovně: „*Žalobkyně poukazuje i na skutečnost, že v průběhu správního řízení tvrdila a prokazovala, že železniční dráha – vlečka specifikovaná v § 3 odst. 1 písm. c) zákona o dráhách slouží potřebě vlastníka a provozovatele, což je žalobkyně v jedné osobě a je zcela kapacitně vytižena. I z tohoto důvodu brojila proti udělení licence. Podle ust. § 23 zákona o dráhách je provozovatel dráhy celostátní a dráhy regionální mj. povinen umožnit dopravci, který má platnou licenci, přidělenou kapacitu dopravní cesty a platné osvědčení dopravy, provozovat drážní dopravu na dráze na základě smlouvy. Uvedenou povinnost však nemá provozovatel dráhy na vlečce, neboť žádné ustanovení zákona o dráhách neukládá provozovateli dráhy na vlečce umožnit přístup jiného dopravce na svoji vlečku za účelem provozování drážní dopravy. Žalovaný v této souvislosti opětovně poukazoval na to, že soublas vlastníka není a ani z povahy věci nemůže být podmínkou pro vydání licence, která je pouhým mocenským přivolením k výkonu určité činnosti – provozování drážní dopravy. Žalobkyně považuje toto rozhodnutí a tento právní názor jako zásah do svých vlastnických práv, kdy navíc by bylo takové rozhodnutí nepochybně nicotné. Neuzavře-li provozovatel dráhy na vlečce s dopravcem, který získal licenci k provozování dráhy na jeho majetku, bez ohledu na jeho nesoublas, z důvodu kapacity dopravní cesty vlečky, technické a provozní podmínky a též k ochraně svých obchodních zájmů následnou smlouvu, nedojde tak k naplnění ust. § 24 odst. 6 zákona o dráhách*“ (str. 4–5 žaloby).

[19] Z citované pasáže je zřejmé, že stěžovatel v řízení před městským soudem zmínil kapacitní vytižení vlečky pouze velmi stručně a obecně s odkazem, že toto tvrdil a prokazoval ve správním řízení. Argumentaci směřoval k otázce povinnosti provozovatele dráhy uzavřít smlouvu s dopravci podle § 23 zákona o dráhách. Nejvyšší správní soud připouští, že městský soud neměl jeho (byť stručné a obecné) tvrzení ohledně naplnění kapacity vlečky zcela pominout. Je však třeba uvést, že vzhledem k obecnosti sdělení, které má pouze charakter konstatování, bez spojení s důsledky, které stěžovatel dovozuje z případného přetížení kapacity vlečky a které souvisejí s předmětem řízení, nelze toto pochybení považovat za vadu, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[20] Stěžovatel dále namítl, že správní orgány nesprávně vyložily rozsah žádosti podané osobou zúčastněnou na řízení a nerespektovaly rozsah původní žádosti ze dne 19. 4. 2012. Městský soud k tomu uvedl, že správní orgán nebyl ve správním řízení ohledně rozsahu licence důsledně vázán označením úseku dráhy žadatelem. Taktéž byl toho názoru, že osoba zúčastněná na řízení svým podáním ze dne 26. 9. 2012 projevila vůli nabýt licenci k celé vlečce, čímž fakticky změnila obsah žádosti.

[21] K první části argumentace městského soudu Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 14. 8. 2014, čj. 10 As 126/2014 - 59, bod 19: „*Správní orgán je rozsahem podané žádosti vázán (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, čj. 4 Ads 108/2012-31, č. 2815/2013 Sb. NSS) vyjma ojedinělých případů, ve kterých by striktní vázanost rozsahem žádosti odporovala smyslu aplikované právní úpravy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2010, čj. 3 As 11/2010-259)*“. O takový výjimečný případ se v nyní posuzované věci nejedná, neboť žádost o licenci pouze na část vlečky smyslu zákona o dráhách nikterak neodporuje. Správní orgány tedy byly vázány rozsahem žádosti osoby zúčastněné na řízení a nemohly jej překročit.

[22] Městský soud dále k rozsahu žádosti uvedl, že ten byl pozměněn podáním osoby zúčastněné na řízení ze dne 26. 9. 2012, která v něm projevila vůli nabýt licenci k celé vlečce. Městský soud měl tedy za to, že k překročení rozsahu žádosti ani nedošlo, neboť v řízení před Drážním úřadem byl osobou zúčastněnou na řízení rozsah žádosti rozšířen na celou vlečku. O žádosti v tomto rozšířeném rozsahu podle městského soudu správní orgány rozhodovaly, a to v souladu s vůlí osoby zúčastněné na řízení.

[23] Ze správního spisu vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení podala dne 19. 4. 2012 podání nazvané „Žádost o rozšíření licence“. V ní uvedla, že drážní doprava bude provozována na železniční dráze – vlečce VÍTKOVICE Doprava. Dále v žádosti specifikovala požadovaný rozsah platnosti licence, a to následovně: přístup na kolejiště dolního, horního a západního nádraží vlečky, jakož i na spojovací koleje a kolejiště nutné pro jízdy osoby zúčastněné na řízení uvedenými nádražími, vše v rozsahu nutném pro obsluhu kolejiště vlečky VÍTKOVICE STEEL (nyní EVRAZ); přístup na koleje V2 a OH v rozsahu potřebném pro obsluhu kolejí navazující vlečky VÍTKOVICE STEEL (nyní EVRAZ).

[24] Ve vyjádření ze dne 26. 9. 2012 osoba zúčastněná na řízení uvedla, že pro vydání či rozšíření licence na vlečku není nutná specifikace kolejišť pro obsluhu vlečky. Specifikace kolejí v původní žádosti byla pouze předpokládaným rozsahem, uvedeným nad rámec požadovaný zákonem. Dále vysvětlila, že žádá platnost licence pro celou vlečku VÍTKOVICE Doprava.

[25] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem v tom, že se jednalo o změnu žádosti, konkrétně o její rozšíření. Osoba zúčastněná na řízení ve své žádosti ze dne 19. 4. 2012 původně specifikovala části vlečky VÍTKOVICE Doprava, pro které žádala licenci. V podání ze dne 26. 9. 2012 pak uvedla, že žádá licenci pro celou tuto vlečku.

[26] Zatímco zúžení předmětu žádosti či její zpětvzetí je na základě § 45 odst. 4 správního řádu výlučným právem žadatele, o rozšíření žádosti musí žadatel podle § 41 odst. 8 správního řádu požádat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, čj. 10 As 126/2014 - 59, bod 18). Správní orgán může podle § 41 odst. 8 věty druhé správního řádu změnu obsahu podání povolit jen v případě, že podatel hrozí vážná újma. Správní orgán musí o takové žádosti formálně rozhodnout, a to usnesením. Pokud žádost o povolení změny obsahu podání pouze neformálně akceptuje, postupuje procesně vadným způsobem. To však ještě nemusí vyvolat nezákonnost rozhodnutí správních orgánů o dané žádosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, čj. 3 Azs 2/2014 - 30).

[27] V nyní posuzovaném případě správní orgány o tomto rozšíření žádosti osoby zúčastněné na řízení předepsaným způsobem nerozhodly, ale fakticky jej akceptovaly tím, že rozhodovaly o licenci pro celou vlečku. Jejich postup byl tudíž vadný. Toto pochybení však v okolnostech nyní posuzovaného případu nepředstavuje takovou vadu, pro niž by bylo nutné rozhodnutí žalovaného, potažmo městského soudu, který jej aproboval, zrušit, neboť stěžovatel v důsledku

pokračování

tohoto pochybení nebyl zkrácen na svých právech. Stěžovatel totiž v průběhu správního řízení svoji argumentaci nikterak nespojoval s rozsahem žádosti vymezeným v podání ze dne 19. 4. 2012, ale předkládal argumenty pro zamítnutí žádosti relevantní pro celou vlečku (vytíženost vlečky jako celku, nesouhlas stěžovatele s vydáním licence, nezákonnost postupu formou rozšíření licence místo podání nové žádosti). Poté, co se dozvěděl o rozšíření žádosti, tedy nejpozději po seznámení se s rozhodnutím Drážního úřadu, měl v rámci odvolacího řízení – které tvoří podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 17. 9. 2015, čj. 4 Azs 151/2015 - 35, bod 42, či ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012 - 47, bod 27) s řízením před správním orgánem prvního stupně jeden celek – odpovídající prostor vznést námitky vztahující se specificky k té části vlečky, o níž se mohl v průběhu řízení před Drážním úřadem domnívat, že se na ni žádost nevztahuje. Žádnou takovou argumentaci však nepředložil ani v odvolacím řízení, ani v řízení před městským soudem. Také nutno zdůraznit, že stěžovatel v kasační stížnosti nijak blíže neuvádí, jak konkrétně bylo uvedeným postupem zasaženo do jeho práv. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že vadný postup správních orgánů za daných okolností nezkrátil stěžovatele na jeho procesních právech a správní řád nebyl porušen takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného. Tím pádem není naplněn ani důvod ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[28] Podobně nikterak nezasáhla do práv stěžovatele skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení podala „Žádost o rozšíření licence“ podle § 32 zákona o dráhách, třebaže správně měla být podána žádost o novou licenci podle § 28 téhož zákona, jak konstatoval městský soud. Správní orgány si v řízení vyžádaly od osoby zúčastněné na řízení všechny dokumenty potřebné pro vydání nové licence a posuzovaly splnění podmínek pro vydání nové licence obsažených v § 25 a násl. zákona o dráhách. Žádost tedy posoudily podle jejího skutečného obsahu v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu.

[29] Pokud jde o postup Drážního úřadu, který při vyřizování stěžovatelova odvolání nejprve vydal opravné rozhodnutí, sám stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že žalovaný zjednal nápravu tím, že rozhodl ve společném řízení o odvolání proti rozhodnutí ze dne 5. 10. 2012 a navazujícímu opravnému rozhodnutí, které zrušil. Z kasační stížnosti není přitom zřejmé, jakým způsobem měly správní orgány tímto postupem porušit ochranu práv a oprávněných zájmů stěžovatele, jak tvrdí. Žalovanému byla po vydání opravného usnesení obě odvolání postoupena a ten o nich rozhodl.

VI. Závěr a náklady řízení

[30] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem tedy nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplnul důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že ani žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[32] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele, pro nějž by jí právo na náhradu nákladů řízení mělo být přiznáno. Osoba zúčastněné na řízení ani žádný takový důvod neuvedla, byť požadovala 16 456 Kč na nákladech právního zastoupení. Proto ani jí Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu